

Sygn. akt IV Ka 174/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r.

sprawy **E. B.**

córki E. i W. z domu F. (...) r. we W. z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 14 stycznia 2016 r. sygnatura akt II W 604/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 60 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 174 / 16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem zaocznym dnia 14 stycznia 2016 r. sygn. akt II W 604/15:

I. Obwinioną E. B. uznał za winną tego, że w sierpniu 2015r. w N. na ulicy (...) kierując po drodze publicznej pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas manewru cofania w wyniku czego uderzyła pojazdem w drewniany płot powodując jego uszkodzenie, tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art.23 ust. 1 pkt.3 lit.B prawo o ruchu drogowym i za ten czyn na podstawie art. 97 kw wymierzył karę grzywny w wysokości 600 złotych,

II. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem wydatków postępowania i wymierzył jej opłatę wysokości 60 złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodziła się obwiniona, wnosząc apelację tzw. własną.

Apelująca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) obrażę prawa procesowego przez prowadzenie postępowania sądowego mimo choroby obwinionej, która o tym fakcie informowała sąd na piśmie,

2) oparcie o błędne ustalenia faktyczne, mające wpływ na treść wyroku przez ustalenie sprawstwa i zawinienia obwinionej, chociaż nie dopuściła się przypisanego jej czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja okazała się bezzasadna.

Nie znajduje żadnego potwierdzenia zarzut 1), jakoby to obwiniona w należyty sposób usprawiedliwiła przyczynę swego niestawiennictwa (chorobę) na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016r. W piśmie z dnia 14.12.2015r. (k. 34 akt) obwiniona sygnalizowała, iż w dacie wyznaczonej rozprawy będzie przebywać poza miejscem zamieszkania, gdyż w okresie od 15.12.2015r. do 15.02.2016r. wyjeżdża na - bliżej nie określone - leczenie rehabilitacyjne, nie przedstawiając żadnego dokumentu potwierdzającego tą okoliczność. Wezwana pismem z dnia 23.12.2015 r. do przedstawienia stosownego zaświadczenia lekarskiego, pod rygorem uznania nieobecności za nieusprawiedliwioną, przesyłki nie podjęła, nie wskazała też żadnego innego adresu, pod którym miałyby przebywać przez okres dłuższy niż 7 dni (pisemne pouczenie o tym obowiązku, wynikającym z treści art. 54 § 6 kpw przeciw obwiniona otrzymała w dniu 30.09.2015r. k. 17 akt).

W pozostałym zakresie apelacji stwierdzić należy, iż przeciwnie oczekiwaniom jej autorki kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Oczywiście niesłusznie apelująca kwestionuje wnioski końcowe o jej sprawstwie oraz zawinieniu co do przypisanego jej wykroczenia, bo wnioski te mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk.

Nie przedstawiła apelująca żadnych poważnych zarzutów wobec sądowej oceny dowodów obciążających w postaci zeznań świadków H. G., S. S. i J. K., zresztą sama w uzasadnieniu apelacji przyznała, że nie zapoznała się z materiałem dowodowym sprawy. Taka argumentacja, w powiązaniu ze zwykłą negacją sądowej oceny dowodów, jako sprzecznej z procesowym stanowiskiem obwinionej, nie podważa trafności toku rozumowania przedstawionego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Żadnych wątpliwości nie wzbudza także trafność wymiaru kary w postaci 600 złotych grzywny, która to kara spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranej oraz w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd I instancji przy wymiarze kary słusznie za okoliczność obciążającą uznał uprzednią karalność sądową obwinionej za wykroczenia, podkreślając, że w takiej sytuacji wymierzona grzywna stanowi orzeczenie odpowiednio wychowawcze, które powinno wdrożyć obwinioną do poszanowania porządku prawnego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 pkt. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinioną wobec przegrania apelacji.